

БУТИ НАПОГОТОВІ

(Редакційна стаття “Червоної Газети” на Кавказі.)

17 років тому розпочалася світова імперіалістична війна. Капіталізм, задихаючись у лабетах створених ним же протиріч, шукав собі виходу у масовому знищенні трудящих, у повному розподілі джерел багатств — колоній.

Ця війна призвела до відриву від продукційної праці багато мільйонів найпродесдатнішої людності, призвела до руїни промисловості, до занепаду сільського господарства, до зубожіння широких трудящих мас.

З війни було два виходи: революційний, що його зробили у жовтні російські робітники та селяни, під проводом компартії на чолі з В. І. Ленінем, і капіталістичний — складанням грабінницького договору про мир у Версалі.

В СРСР по закінченні війни з білобандитами, що їм спиртно допомагали капіталісти усіх країн, розпочалося величезної історичної ваги будівництво. У 13 році по закінченні війни в СРСР завершується побудова фундаменту соціалістичної економіки, успішним виконанням третього віршального року п'ятиріччя: і н д у ст р і я л і з а ц і я країни, ліквідація глитаї як класи, на основі суддівської колективізації, поліпшення добробуту трудящих, нечуване зростання культури.

Для капіталістичних держав 13 років характеризується тим, що далі, то глибокім загостренням протиріч між ними, немовірним зростанням військового озброєння, безперервною кризою, що за останні роки набула світового характеру та особливо гострих форм.

Хі пленум Виконкому Комінтерну в своїх ухвалах встановлює, що в умовах дальшого загострення економічної кризи

капіталістичних країнах, в умовах бурхливих успіхів соціалізму в СРСР, інтервенційна війна стає для капіталістичних країн неминучою потребою. Капіталізм свою підготовку до імперіалістичних війн, до війни проти Радянського Союзу, як батьківщини трудящих, ретельно маскує за безліччю роззброювальних конференцій, пактів, тощо. В цьому їм допомагає головна опора його, соціал-демократія.

Успіхи Радянського Союзу в соціалістичним будівництві, змінні обороспромощуючі зміни його, популярність Радянського Союзу, що спростає серед трудящих капіталістичних країн, зростання революційного руху, що ним керують компартії заперечують капіталістам негайно розпочати наступ на СРСР.

Загострення світової кризи за останніх місяців, особливо у Німеччині, викликало величезну революційну зрушення, що загрожують існуванню капіталістичного ладу. Після Гувера, крім бажанні захистити американські капітали, порушити єдиний європейський фронт проти Сполучених Держав, має своєю метою затримати революцію та залучити Німеччину до антирадянського фронту.

Завданням трудящих капіталістичних країн є: на спробі по о ш и р и т и — антирадянський фронт — відповісти утворенням гранітної стіни навколо Радянського Союзу з пролетарських мас усього світу, зміцнити свої пролетарські революційні організації, викривати зрадницьку роль головної опори капіталістів соціал-фашистів, давати рішучу відсіч наступу клясового ворога, перейти в своїх ухвалах встановлює, що в умовах дальшого загострення економічної кризи

визначає шляхи та методи боротьби за революційний вихід з економічної кризи.

ДО НОВИХ ПЕРЕМОГ

За ініціативою робітників одного з кращих передових підприємств СРСР — Московського електричного заводу, в СРСР провадиться декада допомоги цивільній авіації.

Декада повинна допомогти радянській цивільній авіації, ще більше розправити свої крила, ще більшу участь взяти в соціалістичному будівництві. Радянська авіація, як і всі галузі радянського будівництва, розгорталась досить бурхливим темпом.

Довжина повітряної сітки

1930 року складала 26,500 кілометрів. За минулий рік було перевезено 14,500 пасажирів, вантажу — 145 тон і пошти 116,6 тон, пройдено 4,949,000 кілометрів.

За попередніми даними повітряних ліній складає 82 тисячі кілометрів. Буде збудовано шість із 150 нових аеродромів, 50 гідроаеродромів (на воді), 24 аеростанції, 3 аеровокзали тощо. Наприкінці п'ятиріччя авіація повинна перевезти до 100 тисяч пасажирів.

ОПІКА ЦІЛКОМ НЕНАДІЙНА

“В десятикілометровій радіусі відомої мені околиці нема ані двайцяти селян, що мали б заощаджених 50 злотих. Переважна більшість же бідохат і високо (3—5% місячно) опроцентовані боржники позичок та склепових кредитів... Більшість людності істот двичі або раз на день, переважно картоплю. Знаю родину, що протягом кількох місяців не мають хліба, який до речі, печуть з домішкою картоплі. В скомасованих селах (переведених на хуторську систему, В. Н.) навіть заможні господарі не мають коштів, щоб перенести старі будівлі або збудувати нові на заміненні садибах, і живуть в порах, як лиси. Коли ж хтось одержить позичку, буде одне приміщення для своєї родини, худоби, корів, свиней, птиці. Над цією зубожілою масою кружляє збірничі податку, яких вона ненавидить і боїться більше, ніж смерті, пожежі, греду, крадіжки і будь-якого нещастья. Щоб заспокоїти їхні вимоги, які покривають повнотою надто рідко, селяни, що хочуть уникнути ек-

зекуючі, продають не лише те, що їм залишається від найколючіших потреб, а й те, без чого обійтися не можуть — коні, корови, яловичину, різні речі”.

Цей цитат не з комуністичної газети. Так змальовує стан польського селянства єврейська “Газета Варшавська” від 21-го липня. Хоч така відвертість викликає міжпартійними суперечками всередині польської буржуазії, все ж таки це не дає приводу заперечувати поінформованість “Газети Варшавської”.

Друга єврейська газета “Кур'єр Львівський”, що теж уважає за потрібне взяти в “оборону” і живуть в порах, як лиси. Коли ж хтось одержить позичку, буде одне приміщення для своєї родини, худоби, корів, свиней, птиці. Над цією зубожілою масою кружляє збірничі податку, яких вона ненавидить і боїться більше, ніж смерті, пожежі, греду, крадіжки і будь-якого нещастья. Щоб заспокоїти їхні вимоги, які покривають повнотою надто рідко, селяни, що хочуть уникнути ек-

Яскравим доказом великих перемог радянської авіації є те, що бойовий орган ЦК партії “Правда” друкується в день свого виходу в Москві, і інших містах Союзу — Ленінграді, Харкові, Ростові, Грозному, Ба-

ку, Тифлізі, Свердловському тощо. Кожну ніч з Москви відлітають аероплани, що везуть матриці, картонні відтиски газети (з яких передрукуюють на місцях) до міст Радянського Союзу.

ВИ ЗАПЛАТИТЕ ЗА ЦИМ РАХУНКОМ, ПАНЕ ЗЕВЕРІНГ!

Відкритий лист робітничої молоді Німеччини соціал-фашистським камам Пруссії.

Робітничу молоді Німеччини кидає в обличчя соціал-фашистським камам Пруссії довгий список їхніх злочинств, розстрілів робітничих демонстрацій, придушення пролетарської боротьби, немовірного поліцейського терору. У цьому спискові — і жертви травневіх барикад, і сотні безліччя поліцейськими кулями, і тисячі кінуваних до злищч, і десятки тисяч, доведених голодом до самогубства.

Але, крім загального рахунку, робітничу молоді подає Карлу Зеверінгові та Отто Брауну свій окремий рахунок.

Це на вашу пропозицію, пане Брауні і Зеверінг, зменшено частково зовсім знищено Голлудну допомогу молодим безробітним. Це ви заковували молоді у кайдани примусової праці і посилали її на непосильну роботу в жалких, нелюдських умовах.

Це ви послали загони поліцаїв проти страйкерів-учнів металістів і силоміць загнали їх до цехів. Це ваші жандарми повбивали до смерті молодих робітників підчас страйку у Боле.

Ми пам'ятаємо про те пекло, що панує в пруських виховних будинках і від яких жахається навіть буржуазна преса. Ми пам'ятаємо трагедію в Шейні, коли за наказу і під проводом вашого “вихователя” вбито молодого робітника.

Ми пам'ятаємо, як ви викрадали на вулицю учнів професійних шкіл за те, що вони на сміялися захищати свої права. Ми пам'ятаємо Кельшсбергер!

Ми не забудемо, як ви програли з будинків для молоді, з усіх спортивних майданчиків, з відзислі, куди тільки досягли ваші руки, клясово-свідомо молоді.

Ви заборонили червоний юнфронт і антифашистську молоді гвардію тільки тому, що вони грудями обороняли робітничу молоді від фашистських убивць.

“Ви заборонили молодечий юнацький день у Берліні та мо-

лодечі злоты в усіх Пруссії. В той же час ви дозволили і побільшківському охоронці своїми жандармами демонстрації фашистської молоді “Сталевого Шелому”.

Ваш помічник Гржезинський заборонив червону спартакіяду. Ви заборонили комуністичну та комсомольську антифашистську демонстрацію в міжнародній червоний день 1-го серпня, але ви дозволили військовий парад “Сталевого Шелому” 2-го серпня.

Ви викладаєте з шкіль Пруссії вчителів і виганяєте від всіх класово-свідомих учителів.

Ви думаете комсомольську пресу і найбільше центральний орган німецького комсомолу — “Юнге Гарде”!

Ми знаємо, що сьогодні ви ще не заплатите за цим рахунком. Ви ще чудово почуваете себе за муром поліцейських мундурів. Ви заплатите за рахунок тоді, коли ми подамо вам його з висоти бригад. Ми готовуємо вийти на них під керівництвом компартії й комсомолу й кличемо з собою всіх молодих робітників, всіх молодих трудящих, і соціал-фашистську, і католицьку, і фашистську робітничу молоді.

Рвіть кайдани ворожої ідеології, що сковують вас! Ідіть за нами в бій за вкрадену в нас молодість, за право життя й будувати нове життя, як живуть і будуть наші молоді брати в СРСР! Дивіться — тисячі й десятки тисяч уже вирвалися з полону буржуазної ідеології й прийшли до нас і б'ються разом з нами. Дивіться — за нами йдуть нові сотні тисяч і мільйони.

Голосіть команди: “не стріляти сліпимі набоями, гер Зеверінг! Вам не заглушити нашого многолюдного крику німецької робітничої молоді!”

— Хай живе червона Пруссія! Хай живе червона Німеччина! В Пістні, коло Косова, знайдено в лісі трупа вахмайстра 10 дивізії військового жандармерії Маріана Романкевича. Поліція веде слідство.

Так розповсюджують книжку поміж трудящими на Рад. Україні

Уривки з весняної кампанії за книжкою в Радянській Україні.

РАПОРТ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОГО РОБІТНИЧОГО КООПЕРАТИВУ ЗА МІСЯЦЬ БЕРЕЗЕНЬ

Кожну кампанію соціалістичної розбудови Радянської України повязують тісно з розповсюдженням книжки. Звичайно, з кампаніями ними, насаджують такі книжки, що повним змістом висвітлюють кампанію, роблять її приступнішою й зрозумілішою для трудящих. У кампанії за книжкою, а тим самим за соціалістичною розбудовою в кожній галузі праці бере участь уся радянська суспільність. Дітвора й старші — усі вони виходять на позиції кампанійного фронту і працюють витримаю, ударними силами, більшовицькими темпами.

Щоби більше познайомити про розгортку праці у весняній кампанії з насадженням книжки поміж трудящими Радянської України, ми подаємо з деяких раменів рапорти кампанійців, дітей, молоді і старших, з весняної кампанії і розповсюдження книжки поміж трудящими.

Для переведення масової роботи на села було мобілізовано через Миском ЛКСМУ 4-ох комсомольців, які протягом березня місяця перевели масову роботу щодо просування книжок до весняної посівкампанії по таких селах:

- 1) Ново-Олександрове, 2) Сурьско-Покровське, 3) Сурьско-Литовське, 4) Сельське, 5) Підгороддя, 6) Йосипівка, 7) Половиці, 8) Олександрове, 9) Карла-Марксове, 10) Рибальське, 11) Дівка ч. 1, 12) Одинокі та 13) Радогон “Отрину”.

По всіх зазначених селах при осесудях ЛКСМУ було організовано п'ять бригад і представників культурних кі-

сел для керівництва масовою роботою щодо просування літератури.

Було організовано книжкові бригади з комсомольців, вчителів та школярів, в загальній кількості 200 книжководів.

Просувано книжками 6,147 примірників книжок.

Переведено 21 зборів та бесід, де ставили доповіді про розлю книжки у весняній посівкампанії.

Улаштувано дві книжкові виставки. Улаштувано три книжкові виставки підчас зборів та три книжкові виставки.

Організовано книжкову полицю при Радосні “Отрину”.

Крім того виділені товариші-допомога в масовій роботі сільським бригадникам, книжководів відділам та полицям, на базі яких вони переводили всю свою роботу.

Требя відзначити гарну роботу щодо просування книжок Карла-Марксовського агротехникуму та ФЭС.

Вес березень місяць працював на селах агітфургон, в якому було влаштувано пересувну дингарню та кінопересувку.

З форгоном вийшла бригада в складі 3-ох товаришів. Агітфургон обслужує такі села: 1) Підгороддя, 2) Мисувівка, 3) Олександрове, 4) Посипове, 5) Яворівці та 6) Одинокі.

Агітфургон проробив таку роботу: Переведено 10 зборів-бесід, де обговорювали питання про розлю книжки до другої більшовицької весні. Ці збори відвідали 1,825 чоловік.

Продано книжок 4,570 примірників. Улаштувано три книжкові виставки та 1 книжкову виставку.

Пропушено 6 кіно-сеансів.

Крім цього агітфургон узив участь у пробному вїзді в поле, а також допомагав сільбригадникам, книжководів відділам та полицям в їх роботі. Бездоріжжя, а також відсутність пересувних загонів, безумовно, відібрали негативно на роботі агітфургона, а пслідок чого він часто-густо не працював.

РАПОРТ ХАРКІВСЬКОЇ ФІЛІЇ УКРКНИГОЦЕНТРУ

1. Обстежено разом з шефом до 20 сел харківської міської ради.
2. Розповсюджено до 200,000 брошур (разом з централізованими замовленнями).
3. По селах в розповсюдженні літератури приймали участь до 1,000 піонерів та школярів.
4. При відвідуванні сел нашими представниками провадилася організація тимчасових виставок, кіосків, куточків з літератури до весняної засідкампанії, налоті легкої кіноліній бібліотеки та інші.
5. По селах, де проходили зїзди Рад, було організовано кіоски для обслуговування делегатів.
6. В кінотеатрах міста Харкова режисувалося на екранах наші завдання посів-літературу з спеціальними гаслами.
7. Був зв'язок з бригадами ВУФКУ, що вїзжали на села з кінопересуванням. Бригади мали повний асортимент літератури для розповсюдження серед селян через нашу 10 кіноліній.
8. Представники кіосків в робочих районах вїзжали разом з шефкомбінатами в підшефні села, де провадилася робота щодо розповсюдження літератури за планами, що їх розробила організація відповідного підприємства.

УЧНІ—КНИГОНОШІ, УДАРНИКИ

Так, Демидівська трудшкола (Полтавщина) організувала ударні бригади школярів, якими керував штаб (15 осіб) з представників партосередку ЛКСМУ, кооперації, школи загону ЮН та від колосів. Бригади взяли з

Решетилівської книжкарни літератури до весняної сїби на 200 карбованців, вступивши в соціялзагод з Полтавською 7. трудшколою, зобов'язалися видати розвіскувати. До 5 квітня було реалізовано вже 70 процентів і до 15 квітня мали закінчити реалізацію плану.

ШКОЛЬНИЙ КООПЕРАТИВ ВЛЬШАНСЬКОЇ ШКІ.

Шкільний кооператив вльшанської ШКМ ч. 1 (Харківщина) до 14 квітня розповсюдив літератури до посівкампанії на 956 карбованців 80 копійок. Крім звичайного поширення книжки, важливою і тематично. Так, до агіт-виставки кампанії було виділено спеціальну бригаду книжководів з гуртки Ресівників, що й поширювали цю літературу.

Бригади книжководів ставали до змагання поміж собою, окремі учні організували себе ударниками і за короткий час дивили великих успіхів.

От такі ударики на змагання серед бригад та окремих книжководів.

“Ми, члени кооперативного гуртка, оголошуємо себе ударниками в справі розповсюдження літератури серед одноосібників і колосівнік в Глинкавському півні за нашим прикладом усі останні гуртки школи”.

Бригада (Підпис 8 учнів).

Соц угода.

“Ми, школярі-студенти: учень-6 гр. “С” і учень-6 гр. “А” — Мовчан і Єлагів, визнаючи надмірною велике значення розповсюдження літератури, склали цю угоду з тим, щоб кожний з нас розіграв по селу на 80 карбованців книжок до 1 квітня 1931 р.”.

Підпис: усі учні (Підпис).

Оголошення

“Я, учень-6 гр. “С” Мовчан, розповсюдженні книжок на 34 карбованців до 10 березня, надаю оголошу себе ударником у цій справі і викликаю бажаючих на соціялзагод зі мною”.

(Підпис).

Про роботу школярів книжководів, що їхню активну участь у весняній посівній кампанії свідчать краще за всі інші цифри, що їх подають рапорти з окремих районів, що ми їх уміщали вище.

МАСОВІ ЗВІЛЬНЕННЯ РОБІТНИКІВ В НІМЕЧЧИНІ.

У наслідок загострення кризи в гірничій промисловості 31 липня звільнено 3,200 робітників. Дальше звільнення мають бути в половині серпня.

На будівних підприємствах загально зменшено число робітників. Закривають підприємства й звільнюють багато робітників машинобудівні, залізотопні, моторові й автомобільні заводи. На 83 підприємствах повідомляють, що в серпні звільнять 5,000 робітників.

Оскільки погіршав стан селянства в Польщі, показує скарга псудучиківської “Землі Волинської” на те, що польські колоністи тікають з південних і на Волині земель. Очевидно, навіть та особлива опіка, якою оточив польський уряд колоністів, не рятує їх від кризи.

Перспективи на найближче майбутнє некраїні. За даними польського головного статистичного уряду стан хлібів у Польщі на 15 червня оцінювався (за п'ятибальною системою) так: озима пшениця — 3,4 проти 3,9 минулого року, яра пшениця — 3,2 проти 3,3, озиме жито — 3,0 проти 3,8. Деяке поліпшення дає ячмінь — 3,2 проти 3,1 і овес — 3,2 проти 2,9. Не зважаючи на такі перспективи-врожаю цього року, ціни на збіжжя мають тенденцію до дальшого зниження. Після значного зниження цін у квітні наступило зламання цін на початку травня, але при деяких ваганнях вони утрималися на одному рівні, а в другий половині червня наступило дальше зниження.

Та ж сама “Газета Варшавська” вважає, що ця тенденція буде тривати, бо “млини через брак збуту борошна не роб-

лять більших закупівель, а держава промислово-збіжжіві установи утримують від інтервенційних закупівель, бо боються великих утрат, яких вони можуть зазнати за великого зниження цін з нагоди жнив, що наближаються”. Ринки збуту польського хліба звужуються. Тільки недавно Німеччина відмовилася продовжити житню умову з Польщею. Про збільшення споживання всередині Польщі, де постійно зростає безробіття і зменшується заробітна плата робітників та службовців, які ще працюють, — нічого й говорити.

Не можна сказати, що польська буржуазія не розуміє, до чого веде дальше загострення кризи.

Вона не може не бачити ще раз частішого активного опору, що його ставить польське селянство податковому грабунку, і численних підпалів панських фільварків. Вона не може не бачити, як скораз більше зростає солідарність трудящого селянства з революційним пролетаріатом міста. Проте, їй ніяк не хочеться вірити в революційний вихід з кризи, який вона неспроможна запобігти, як тяжко хорому не хочеться вірити, що наближаєть-

ся його смерть. Пани з “Газети Варшавської” потішають себе і своїх братів по класі!

“Не лайкається, богюгузи, бо ми живемо під єдиною опікою, але такою, що не підведе, — під лагідною натурою народу. Вона дає нам терплячість, вона нас стереже”.

Російські поміщики та капіталісти свого часу теж надіялися на лагідну натуру російсько-го мужика, що нічого іншого не бажає, як лише вмерти “за вїру, царя й отечество”, але, як бачите, панове — помилилися.

В. Н.

ГОРОВАХА

Зі селянською “гарездів” на Пинщині, на Західній Україні, уярмленій Польщею.

На південний захід від славного польського міста Пінська, минаючи село Визиччі, розляглася широчезні сіножазі ясновосможного пана Скірмунта, відомі під назвою “Гороваха”.

Почувши тільки одне ім'я, а в багатьох із селян Пінської околиці знало щось коло серця. Мимохід уявляються величезні простори, що оком не скнеши, із частото купів, вкритою до половини водою. “Гороваха” припадає тут селянинові “Бого горювання, злиди, піт і кров, що на протязі кількох поколінь мавши іх тут дідачку, що з “ласки боже” заводили іх болотистий степок. Згадав тут пільчак і тяжко косячило, коли він брідячи по колина у воді тає за сухим хлібом та чосником кося, і збір сїна, коли то вдвох зі сприснуваною “бабою”, спотикаючись на куті, зносили копші, і те, як, притили від поту, зносили стїжки, божако позинраючи на небо, щоби не вийшла, ча-

моє хмара з дощем. Працю, звичайно, кінчили пізнім вечером, майже вночі, коли цілі рої комашні залілюють очі, коли все тіло падає, мов у вогні, а засмаглими губами так і прагне приласти до гнилої води. Надіяє знову ж зима, то не дивись на завію, із бездоріжжя, мороз, а тоні сучоружур шапкані за 30—40 верст по гірському, що кривавицею тобі вона обляпіло, що кривавицею тобі вона обляпіло, що кривавицею тобі вона обляпіло.

Мучаться, горюють у тій “Горовахи”. Стає вона до себе не село й не діля, а майже цілу околицю Пінська, і заріччюків і підгородців. В літню пору мусять усі відвідати цей “курорт”.

Селяне шлыми сем'ями, часто жінки, що залишили немовлят під “опікою” старшенської дітвори, вибираються на Гороваха, мов у “лагери”, на шість тижнів. Батьки тяжкою працею дубувать харківку для своєї скотини далеко від дому, а між дїтьми, що залишилися без догляду часто-густо

трапляються різні казцтва, а то й такі випадки, як минулого літа, що ввигорло майже все село Кошевичі. Поприходили “господарі” з болато, — семих дітей, голых, божев та голодних застали, а хліб, одежа й шійні доволішній дорбок селянської згоріли.

Отже, коли добує, такою каторжною працею, сіно пан діяв на поляну, то не один простодушний дядько величав його за те ще “добрим паном”. Але туман той “попеленьки” розвіяв все зорівсь. “Добрий пан” так притиснув цього літа, що навіть вельможний відчужився польської ласки. Минулого літа було дуже тяжко на харківку, тому тепер кожний старається зробити більше копші сїна. Пан заривав зміну наріжок (дільнок). Не вби то для того, щоб селяни не зробили “власником” цієї наріжки, коли кілька літ прявляють ситиме в одній тім же місці. Вай-спности ж панови та панських поплівницим забавлялося свісього визиску. Пан називав собі, крім половини го-топольського сїна, ще по дозару від фіри, що косяр зробить, та по півт золотих за квиток (“впосового”). Поплавничі знову ж зигнути людську керованню. Селяне іх повіт горюваю, корбасою корчавля, а те гроші дають, не меша долара, а то й два, коли хочуть мати краю на наріжок. Не ласи, марш додому. А тут зивалка може дати той, що сам годувати.

Косар.

Товариші! Відновляйте передачу на “Українські Робітничі Вісті”!